MEDISCH CONTACT

8e Jaargang - 30 April 1953 - No. 18

Officieel orgaan van de
Koninklijke Nederlandsche Maatschappij
tot Bevordering der Geneeskunst

COMMISSIE VAN REDACTIE:
G. C. HERINGA, Hoofdred. — F. WIBAUT — vacature
Namens de Redactie van het Tijdschrift voor Sociale Geneeskunde:
M. G. NEURDENBURG

REDACTIE EN ADMINISTRATIE:
Keizersgracht 327 - Telefoon 36808 - Amsterdam
Advertentiën in dit blad behoeven de goedkeuring der Redactie.
Voor het plaatsen van advertentiën gelieve men zich te richten tot:
Bureau ADEX, Keizersgracht 158, Amsterdam C., Telefoon 42355
Abonnement voor niet-leden *f* 15.— — Losse nummers *f* 0.40

De World Medical Association

door Dr. L. A. Hulst, President-elect der W.M.A.

Van 31 Aug. tot 5 September 1953 komt te 's-Gravenhage de zevende Assemblee bijeen van de World Medical Association, bij afkorting W.M.A., de zevende Algemene Vergadering van de Wereldbond van Medici.

In deze korte bewoordingen zou misschien een persberichtje tegen dien tijd in de nieuwsbladen gesteld kunnen zijn door een journalist, die voor het eerst van zijn leven over de W.M.A. hoorde reppen en wien de belangrijkheid ontging van dit aanstaande evenement temidden van de veelheid van congressen, welke er tegenwoordig over alle mogelijke onderwerpen worden gehouden. Het zou mogelijk zijn, dat hij wel het belang van deze bijeenkomst inziet voor de ingewijden, de medici, maar dat naar zijn mening het grote publiek er geen bijzonder interesse voor zal hebben, (waarbij hij dan wellicht — en dat zou terecht zijn — het korte berichtje zal motiveren met de bewering, dat de

dokters, getuige hun medisch-ethische levenshouding, er niet van houden aan de weg te timmeren!) Toch heeft hij ongelijk en verdient het komende congres van de W.M.A. uitgebreide bekendheid, ook buiten de kring van medici, om verschillende redenen.

Eén van deze ligt besloten in de naam WORLD Medical Association en in de wijze, waarop deze Association is ontstaan; een andere in de doelstelling; en de belangrijkste in het vele, dat de W.M.A. reeds gedurende haar kort, nog maar zesjarig, bestaan ten bate van alle volkeren der aarde heeft bereikt.

Het is ons gebleken, dat er ook onder onze collegae verschillenden zijn, voor wie W.M.A. drie weinig, zelfs niets zeggende letters zijn; zij zullen het ons niet euvel duiden, dat we beginnen met in Medisch Contact hun belangstelling te wekken voor de unieke organisatie, die alle vrije artsen ter wereld bindt. Als belangstellende toehoorders zijn zij in September in Den Haag zeer welkom.

Over naam en ontstaan van de W.M.A.

Na de oorlog zijn de meeste volkeren pas internationaal gaan denken, iets waaraan zij vóór de oorlog, zolang het hun goed ging, geen behoefte hadden: Chacun pour soi et Dieu pour nous tous. Zij werden meer en meer doordrongen van de noodzaak van internationale samenwerking. Ongetwijfeld in de hoop, dat dit uiteindelijk tot een duurzame wereldvrede zou kunnen leiden.

Hoewel de wetenschap en met name de medische wetenschap sinds mensenheugenis internationaal georiënteerd geweest is, o.a. door het lezen van buitenlandse vakbladen en het uitwisselen van medici tussen centra van studie en onderzoek, is de gedachte, dat dit internationale contact na de oorlog vergroot moest worden door een band te leggen tussen de medici van alle volkeren der aarde, werkelijkheid geworden, als gevolg van wat er gedurende de oorlog in Engeland gebeurd is.

In die tijd, toen het vasteland van Europa door een gemeenschappelijke vijand onder de voet gelopen was, werd Engeland het hoofdkwartier van de duizenden vluchtelingen uit welhaast alle landen van Europa: Tsjechen, Noren, Denen, Duitsers, Fransen, Hollanders, Polen, enz. en van allen, die als civielen of als militairen ambtshalve te maken hadden met de land-, zee- of luchtstrijdkrachten der geallieerden, Amerikanen, Canadezen, Afrikanen, Nieuw-Zeelanders enz. De doctoren onder hen vonden al spoedig hun weg naar het „Huis van de „British Medical Association", het B.M.A.-House. Zij hebben elkaar daar leren kennen en in hun gemeenschappelijk werk leren waarderen en in meer dan één opzicht van dit samenzijn genoten.

Bovenal verdiepte zich het inzicht, dat de medische problemen over de gehele wereld een grote mate van overeenstemming vertonen, derhalve internationaal en gemeenschappelijk tot een spoediger oplossing gebracht zouden kunnen worden dan op een zuiver nationaal niveau. Verscheidene doctoren gaven uiting aan de wens, de in de oorlog in Engeland gevormde gemeenschapszin ook na de oorlog niet alleen te bewaren, doch ook te doen uitgroeien tot een wereldmacht, teneinde een beter begrip van de naties onderling te bevorderen en aldus de wereldvrede te verzekeren.

Wanneer men bedenkt, hoe in de kleine kring van zijn patiënten het juist de huisarts geweest is, die welhaast steeds door zijn psychologisch inzicht en eigen levenshouding, soms meer nog dan door zijn medische kennis, de vrede in menig gezin kon herstellen en bevorderen, dan zal men het geen utopie noemen, dat een bond van medici in het grote gezin van alle volkeren enorm veel ten gunste van de wereldvrede zal kunnen uitrichten.

Toen dan ook op initiatief van de in Engeland gevormde vereniging van uitgeweken medici een Comité werd opgericht — onder voorzitterschap van de Engelsman Dr. de Swiet — om te bestuderen op welke wijze na de bevrijding de verschillende nationale medische organisaties in wereld-verband tezamen gebracht zouden kunnen worden, bestond daar terstond grote belangstelling voor. Dit Comité (International Relations Committee) riep zelfs al in Juli '45 de tijdelijk in Engeland vertoevende medici van verschillende nationaliteiten bijeen voor een informele conferentie. De Voorzitter was Dr. J. Pridham van Weymouth, lid van de British Medical Association, een man, wiens naam in de W.M.A. ook nu nog dikwijls gehoord wordt, omdat hij council-member is.

Niet onvermeld mag blijven, dat onze bekende Franse collega Dr. Ferdinand Decourt reeds lang voor de oorlog de gedachte aan een internationale organisatie gekoesterd heeft, welke gedachte resulteerde in het stichten in 1926 van de Association Professionelle Internationale des Médecins (A.P.I.M.). Hiertoe waren, toen de oorlog uitbrak, reeds enige nationale medische organisaties toegetreden.

Feitelijk is dit de eerste internationale organisatie van medici geweest en het mag dan ook geen verwondering baren, dat Dr. Decourt in samenwerking met de Engelse Dr. Cox, op het moment, dat men in Engeland begon met het uitwerken van plannen voor een internationale organisatie, bezig was zijn A.P.I.M. wederom op te richten.

Hij en Dr. Cibrie (Fr.), ook een bekende man in de W.M.A., —— hij is thans secretaris voor Europa — werden uitgenodigd aan de Londense Conferentie deel te nemen. Het moet tot eer van Dr. Decourt gezegd worden, dat deze zeer genereus, met toestemming van het Bestuur der A.P.I.M., zijn eigen plannen al zeer spoedig opgegeven en de bezittingen van de A.P.I.M. overgedragen heeft aan de tot stand gekomen nieuwe organisatie.

De op de informele in Juli '45 gehouden conferentie aanwezige medici, waren, zoals te begrijpen is, geen afgevaardigden van de artsen-organisaties in hun respectieve vaderlanden. Doch toen deze oriënterende bijeenkomst in September '45 gevolgd werd door een tweede, die als het eigenlijke begin van de W.M.A. te beschouwen valt, waren afgevaardigden van 32 naties bijeen, waaronder leden van de A.P.I.M.

Deze laatsten beoogden een zuiver wetenschappelijke vereniging als internationale organisatie; naar hun mening zou dat voldoende zijn om onderling inlichtingen uit te wisselen en zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. In tegenstelling hiermede was het merendeel der gedelegeerden van mening, dat de tijd thans rijp was voor de medici van de gehele wereld om te trachten hun invloed te doen gelden. Hiervoor was een organisatie op bredere basis nodig, met een grotere invloedssfeer dan de A.P.I.M., een wereldbond van alle nationale organisaties, welke als medisch adviseur bij andere internationale instellingen op zou kunnen treden en tezamen verbonden een positieve kracht ten goede zou kunnen vormen temidden der verschillende naties.

De naam WERELD-organisatie werd de juiste bevonden, omdat daarmede het universele karakter van de geneeskunde, de uniformiteit over de gehele wereld van de medische belangen en idealen, zonder afbakening door nationale grenzen, het best uitgedrukt kon worden.

Het Comité van voorbereiding der Statuten enz. kwam in November '46 te Parijs en in 1947 te Londen bijeen, beide keren onder voorzitterschap van Dr. Routley (Canada), thans Consultant General der W.M.A. In Londen waren voor het eerst twee Amerikaanse doctoren als afgevaardigden aanwezig, namelijk Dr. L. Bauer, de latere Secretaris-Generaal der W.M.A. en Dr. Elmer Henderson.

Toen in September '47 de First General Assembly in Parijs gehouden werd, waren reeds 32 National Medical Associations als lid tot de nieuwe wereldbond toegetreden.

De Statuten enz. werden goedgekeurd, een Bestuur (Council) voor het eerst gekozen en een programma van werkzaamheden opgesteld. Voor de eerste keer bestond de Council uit de volgende leden: Dr. Routley (Can.) voorzitter (Chairman), Dr. Hartwich (Oostenrijk), Dr. King (China), Dr. Bustamante (Cuba), Dr. Cibrie (Fr.), Dr. Pridham (Gr Br.), Dr. Sen (India), en Dr. Tornel (Spanje).

Ontegenzeggelijk een internationaal gezelschap, welks taak het zou zijn van de W.M.A. een platvorm te maken van waaruit men aan de officiële internationale lichamen de opvatting der W.M.A. op alle gebieden, welke de geneeskunde bestrijkt, zou kunnen kenbaar maken en waarnaar geluisterd zou worden.

De Geldmiddelen.

Voor het uitvoeren van deze veelomvattende taak zou vanzelfsprekend veel geld nodig zijn. Een met haar hoge idealen in overeenstemming zijnd Hoofdkwartier moest ingericht worden, beambten gesalarieerd, reiskosten vergoed, onderzoekingen gefinancierd, enz. Het opleggen van hoge contributies aan de leden-organisaties zou voor velen het toetreden als lid in de weg staan, zodat terstond besloten werd de hoogte van de contributie ter bepaling aan de organisaties zelf over te laten. Maar zo doende zouden de kosten bij lange na niet door de contributies gedekt worden. Gelukkig kwam men door Amerikaanse vrijgevigheid deze impasse spoedig te boven. In Amerika had zich een United States Committee gevormd, met het doel Amerikaanse doctoren voor de W.M.A. te interesseren en giften in geld in te zamelen van doctoren, pharmaceutische firma's e.a. Door veler vrijgevigheid waren de gedelegeeren uit de States in staat aan de Assemblee mee te delen, dat het United States Committee gedurende vijf jaar de inrichting van het Hoofdkwartier in New York en de bovengenoemde kosten zou financieren, zodat met de contributies der leden slechts de uitvoering van het werkprogramma bekostigd behoefde te worden.

Geen vrees voor overheersing van kleine landen door grotere of beter gesitueerde.

In gedachten zien we een bezorgde trek verschijnen op veler gezicht, als afspiegeling van de gedachte, dat het financieel zoveel rijkere Amerika in de W.M.A. wel eens de boventoon zou kunnen gaan voeren. We kennen immers allen het gezegde: *„Who pays the piper, calls the tune"!*

Hiervoor behoeft men echter allerminst bevreesd te zijn, om de eenvoudige reden, dat elk land, groot of klein, rijk of arm, in de General Assembly door evenveel gedelegeerden vertegenwoordigd wordt en dat alle gedelegeerden evenveel stemmen uitbrengen.

Over de organisatie van de W.M.A.

Wat de organisatie van de W.M.A. betreft, moge in het kort vermeld worden, dat de dagelijkse leiding ervan bij een Council van 13 doctoren berust, die uit hun midden een Chairman kiezen. Dit Council vergadert twee keer per jaar, telkens in een andere plaats, bijvoorbeeld Genève, Londen, Madrid, Kopenhagen.

Elk jaar treden volgens vooraf opgemaakt rooster 3 of 4 Council-leden af.

Telken jare komen van de leden der W.M.A., dat zijn de organisaties van artsen in de verschillende landen — zoals onze Maatschappij, die al vanaf het allereerste begin lid is geweest — een of twee gedelegeerden bijeen ter General Assembly. Straks in Den Haag zal dit voor de zevende maal geschieden.

De besluiten der Algemene Ledenvergadering worden voor uitvoering of bestudering aan de Council opgedragen. We komen hierover nog nader te spreken.

De General Assembly wordt gepresideerd door de President, die op de Ledenvergadering van het voorafgaande jaar reeds gekozen is en dan President-Elect heet.

Als President-Elect heeft deze het recht, min of meer een plicht alle Council- en Commissievergaderingen bij te wonen.

Dr. L. A. Hulst te Utrecht, in 1952 in Athene als President-Elect gekozen, zal straks in Den Haag de voorzitterszetel, inplaats van zijn voorganger, President Professor Krimpas (Griekenland), innemen.

De Council vergaderde eind Maart '53 in Lissabon, onder leiding van Dr. Dag Knutson (Zweden), die als Chairman Dr. Glorieux (België), opgevolgd is.

De W.M.A. heeft verder een Secretaris-Generaal, Dr. L. Bauer (U.S.A.), bijgestaan door enige secretarissen, die in andere continenten woonachtig zijn; en door verschillende Commissies, die door Council-leden en ook door vooraanstaande doctoren buiten de Council staande, gevormd worden, aan welke Commissies de bestudering van de op het werkprogramma voorkomende onderwerpen opgedragen is. De W.M.A. kent verder „relation-officers", die het contact met andere internationale lichamen onderhouden, zoals de World Health Organization (W.H.O.), de International Labor Organization (I.L.O.), het Rode Kruis, enz. En tenslotte heeft de W.M.A. de redactie van het W.M.A. Bulletin, waartoe behalve de Hoofdredacteur Dr. M. Fishbein (Am.) o.a. ook Prof. Dr. Heringa (A'dam) behoort.

Iets over de leden.

Thans hebben zich reeds de „Medical Associations" van 43 verschillende landen bij de W.M.A. aangesloten, vertegenwoordigend 700.000 doctoren ter wereld.

In 1951 waren gedelegeerden uit 30 landen in Stockholm bijeen, waaronder enigen uit Japan, een uit Thailand, een uit de Philippijnen, een uit Australië en een uit Zuid-Afrika.

Te betreuren is het, dat de W.M.A., hoewel zij zich van politiek verre houdt, toch de weerslag ondervindt van het internationale politieke gebeuren. Met de staten, welke zich nu in de Russische invloedssfeer bevinden, kon in de laatste jaren op geen enkele wijze contact verkregen worden, zodat deze landen wegens het niet voldoen aan hun verplichtingen als lid afgevoerd moesten worden.

Daarentegen traden Egypte, Ethiopië, Israël, Joegoslavië en Mexico toe, en hoogstwaarschijnlijk zullen nog enige Zuid-Amerikaanse en ook Aziatische staten volgen.

Hoeveel gedelegeerden naar Den Haag zullen komen, is nog niet met zekerheid bekend, evenmin hoeveel waarnemers daar begroet kunnen worden van de internationale organisaties, waarmede de W.M.A. voor beide partijen vruchtdragende relaties onderhoudt. Daarbij mag dan nog op een groot aantal toehoorders gerekend worden uit de kringen van medici en medische studenten.

Het feit dat onze grootse Ridderzaal in Den Haag voor de Assembly beschikbaar is gesteld, is zeker een bewijs daarvoor, dat ook onze Regering de W.M.A. erkent als een wereld-organisatie van grote betekenis.

West-Duitsland en Japan toegelaten als lid.

Het is misschien hier de juiste plaats om te vermelden, dat in Mei 1951 West-Duitsland en Japan beide met algemene stemmen in de Councilvergadering in Genève als lid van de W.M.A. werden aangenomen. Direct na haar oprichting hebben de jongere Duitse artsen de wens te kennen gegeven als lid in de W.M.A. te worden opgenomen. De motivering daarbij was, dat dit hun bij hun streven de medische eer hoog te houden, een onmisbare steun zou kunnen vormen. Zoals te begrijpen is, heeft dit verzoek heel wat voeten in de aarde gehad en er is van 1947 af heel veel over gecorrespondeerd. In opdracht van de Assemblee in 1950 is dit door de Council gebeurd, welke opdracht aan de Council tevens inhield de genoemden als lid aan te nemen, indien daartegen geen bezwaren zouden blijken te bestaan.

Nadat in Japan en in West-Duitsland weer erkende nationale organisaties van medici waren opgericht — een algemeen geldende voorwaarde voor het lidmaatschap — en de leiders daarvan uitdrukkelijk de misdragingen van hun

collegae gedurende de oorlog erkend en hun spijt betuigd hadden; verder plechtige beloften hadden afgelegd, dat voor herhaling daarvan in de toekomst niet gevreesd behoefde te worden, heeft de Council bij rondschrijven de mening van de leden-organisaties gevraagd, waarop, behalve door vier landen, in toestemmende zin gereageerd is. Daarop heeft de Council met algemene stemmen besloten de Japan Medical Association en de „Arbeitsgemeinschaft der westdeutschen Ärztekammern" als leden toe te laten. Beide organisaties hebben verklaard de Declaratie van Genève geadopteerd te hebben.

Behalve Japanners waren ook Westduitse gedelegeerden in 1951 reeds in de Assembly in Stockholm aanwezig.

Menigeen zal niet zonder verwondering getuige geweest zijn van het feit, dat de Duitse delegatie, *voor het eerst aanwezig*, voor de dag kwam met het voorstel, dat behalve Spaans, Frans en Engels, voortaan ook Duits de voertaal der W.M.A. zou zijn.

Bulletin der W.M.A.

Zou dit voorstel op de komende Algemene Vergadering in Den Haag aangenomen worden, dan zou het orgaan van de W.M.A., het vier keer per jaar in drie talen verschijnende Bulletin, voortaan in vier talen gedrukt moeten worden en zou de installatie, om het gesprokene ter Algemene Vergadering terstond in een dezer talen te beluisteren, voor een vierde taal geschikt gemaakt moeten worden. Met een en ander zouden vanzelfsprekend hoge kosten gemoeid zijn. Men vraagt zich af, waarom de Duitsers zich niet een der genoemde talen eigen kunnen maken?

Nu hier het W.M.A. Bulletin genoemd is, moet er een en ander over worden medegedeeld.

Bij zijn eerste verschijnen in April 1949 heeft de Hoofdredacteur Dr. M. Fishbein (Am.) in zijn eerste „Editorial", uitdrukkelijk verklaard, dat het niet de bedoeling is van het Bulletin het zoveelste medische vakblad te maken en ofschoon er geregeld enkele zuiver medisch onderwerpen in behandeld worden, is het van het begin af aan het orgaan geweest en gebleven ter versterking van het organisatorisch contact met de overal ter wereld gevestigde leden-organisaties. Dit is bereikt door alle zuiver organisatorische aangelegenheden zoals Agenda's en Notulen van Council- en Assembleevergaderingen en het nieuws over de in studie genomen of nog te nemen problemen in het Bulletin te vermelden; en vooral ook door geregelde publicatie van de brieven der secretarissen, te weten: Dr. Cibrie (Fr.) voor het Europese contact; Dr. J. Bustamante voor het contact met Mexico en de Zuid-Amerikaanse collegae; Dr. John Hunter voor de medische en medisch-sociale gebeurtenissen in Austraal-Azië en Dr. Sen met zijn wetenswaardige uiteenzettingen over de toestanden op medisch gebied in Azië.

Wie op de hoogte wil zijn met wat er organisatorisch in het medische vlak ter wereld gebeurt, hij abonnere zich op het W.M.A.-Bulletin. Het abonnementsgeld per jaar bedraagt $ 5.—, wat weinig is in vergelijking met het plezierige gevoel, een goede zaak te steunen.

Het arbeidsterrein der W.M.A. en de werkwijze.

Toen de W.M.A. in 1947 opgericht was, was het niet moeilijk haar toekomstige taak en doelstelling in enkele practische punten uit te drukken. Te weten:

1. door persoonlijk contact de band tussen de nationale medische organisaties en de doctoren overal ter wereld te versterken.
2. de eer en de belangen van het medische beroep te handhaven.
3. de beroepsproblemen, waarmede de medici in de verschillende landen te maken hebben, te bestuderen en daarover te rapporteren.
4. een uitwisseling van gedachten over belangrijke medische onderwerpen te organiseren.
5. relaties aan te knopen met en de medische opvattingen over gemeenschappelijke problemen kenbaar te maken aan de World Health Organization en andere internationale lichamen.
6. het bevorderen van de gezondheid van alle volkeren.
7. de wereldvrede te bevorderen.

Zoals Dr. Pridham zich ergens uitgedrukt heeft: dit doel mag niemand als een academische of philosophische droom voorkomen, integendeel, de moeilijkheid schuilt minder in de realisatie dan wel in de ontzaglijke hoeveelheid arbeid die zich onvoorzien daarbij heeft voorgedaan. De oorzaak daarvan — een zeer gelukkige omstandigheid overigens; het zou tot niets geleid hebben, als het anders geweest ware — is gelegen in de gedegen wijze, waarop de problemen aangepakt werden, en die zich daarna als een steeds in omvang toenemende, voortrollende sneeuwbal ontwikkelden.

Het bleek dan ok al spoedig, dat het werk niet alleen door de Council-leden verricht kon worden, maar dat er een wisselwerking tussen Council en leden moest bestaan, wilde men tot practische resultaten komen.

De Council moest, indien het over de problemen, die er verspreid in de wereld voorkomen, goed georiënteerd wilde zijn, inlichtingen van de aangesloten organisaties ontvangen, waarna de Council — en natuurlijk uiteindelijk de Assemblee — na bestudering der gegevens aan de leden adviezen ter oplossing van deze problemen zou kunnen zenden.

Men leze dit goed: de W.M.A. wil en kan geen enkel lid dwingen tot het opvolgen van haar besluiten, noch van haar adviezen. Overeenkomstig de gewoonten en eisen van eigen staat en land moet ieder der leden voor zich beslissen of en op welke wijze het werk van de W.M.A. benut kan worden.

Ter verkrijging van de gewenste inlichtingen uit alle landen heeft de Council gebruik gemaakt van het systeem van vragenlijsten, dat met groot succes toegepast is. Het vervaardigen van de vragenlijsten; de zorg, dat de vragen volledig daarop voorkomen en zuiver geformuleerd worden, is op zichzelf een tijdrovend, doch knap stuk werk, waarvan het succes grotendeels afhangt.

Ontstaan vlak na de oorlog in een tijd van verwarring en onrust van geestelijk en moreel verval, waarvan de houding een nimmer te vergeten afgrijzenwekkend en waarschuwend voorbeeld is geweest, pleit het voor de W.M.A., dat als eerste punt op haar werkprogramma voorkwam, het opstellen van een voor allen aanvaardbare nieuwe versie van de oude eed van Hippocrates.

Declaratie v. Genève.

Na ampele bespreking is in de tweede General Assembly in 1948 in Genève gehouden, de tekst van de eed opgesteld, welke thans bekend staat als de Declaratie van Genève, de eed van Genève, waarvan gehoopt wordt, dat deze overal ter wereld door de arts afgelegd moet worden, voordat hij de bevoegdheid krijgt tot het uitoefenen van de praktijk; en waarvan tevens verwacht wordt, dat aldus de toekomstige artsen er aan zullen medewerken het aanzien van het medische beroep en van de artsenstand, welke door het gedrag van sommge Duitse artsen omlaag gehaald werd, te herstellen.

Naar aanleiding hiervan werd de wenselijkheid uitgesproken de medische student reeds gedurende zijn opleiding vertrouwd te maken met de morele tradities, waarop het gedrag van de arts in de maatschappij steunt.

Moge aan het einde van deze bijdrage de Declaratie van Genève nog eens worden afgedrukt:

De declaratie van Genève

Op het ogenblik, dat ik word opgenomen onder de beoefenaren van het medisch beroep, verbind ik mij plechtig mijn leven te wijden aan de dienst der mensheid.

Ik zal mijn leermeesters de achting en dankbaarheid betonen, die hun verschuldigd is.

Ik zal mijn beroep nauwgezet en waardig uitoefenen.

Ik zal de gezondheid van mijn patiënt en van een ieder die zich aan mij toevertrouwt in mijn hoedanigheid van geneesheer, als mijn voornaamste zorg beschouwen.

Ik zal het geheim eerbiedigen van wie zich aan mijn zorg toevertrouwt.

Ik zal met al mijn kracht de eer en de edele tradities van het medisch beroep hooghouden.

Ik zal mijn collega's als mijn broeders beschouwen.

Ik zal niet gedogen, dat godsdienstige-, nationale-, ras-, partij- of standsoverwegingen zich stellen tussen mij en mijn patiënt.

Ik zal absolute eerbied bewaren voor het menselijk leven van de bevruchting af, zelfs onder bedreiging zal ik mijn medische kennis niet aanwenden in strijd met de wetten der menselijkheid.

Dit verklaar ik plechtig, vrijwillig en op mijn woord van eer.

1. Vrijheid van keus van arts door de patiënt. Geen verplichting van de arts on iedere patiënt aan te nemen, behalve in dringende ge-

het publiek, door enig persoon of lichaam.

TRINITY LUTHERAN HOSPITAL
KANSAS CITY (Missouri)

In bovengenoemd Ziekenhuis kunnen wederom enige jonge artsen worden geplaatst. Semi-artsen komen hiervoor eveneens in aanmerking.

Salaris $ 100.00 per maand; intern.

Voor overtocht heen en terug wordt 2 x $ 200.00 vergoed.

Inlichtingen op het Bureau der Maatschappij (telefoon 33470)